

# Na kopci za dedinou

Elena Krásnohorská



# Na kopci za dedinou

Elena Krásnohorská

Elena Krásnohorská

# Na kopci za dedinou

1. vydanie

Jazyková a grafická úprava  
Mgr. Monika Zbínová

ISBN 978-80-972858-0-7

Venované mojim rodičom a bratovi  
a mojim najväčším podporovateľom,  
Alžbetke a Tomášovi



*Nevyberaj ženu v tanci,  
ale v poli medzi ženci.*

Slovenské porekadlo

# Ela

Ja fakt nechápem, ako som sa tu ocitla. Pokúšam sa si to znova prehrať v hlave, ale... nie, stále to nedáva zmysel. Cítim sa tu ako piate koleso na voze, ako bodliak medzi tulipánmi, ako Slovensko v Európskej únii – proste úplne mimo.

A je to jeho vina.

Chcel ma sem zobrať, ale vôbec medzi jeho priateľov nezapadám, ba čo viac - cítim sa maximálne trápne. Mala som to odmietnuť, ale bolo to také prekvapivé a nečakané, keď ma o to poprosil, že som len kývla hlavou ,áno‘.

A teraz si tu sedím na lehátku na palube súkromnej jachty uprostred Egejského mora. A nie, nezbláznila som sa, keď sa sťažujem. Ono to síce znie ako sen, ale loď je len krajšie pomenovanie pre väzenie, z ktorého niet úniku. Niežeby som to skúšala, až tak si neverím. Zvlášť keď som tu už týždeň a ďalší ma ešte len čaká. Ja nie som typ, ktorý sa celú dovolenku vyopaľuje, vydrichme, vyoddychuje. Chcem spoznávať krajiny, chcem ochutnávať, ovoniavať, objavovať, prehliadať, počúvať históriu a kultúru a život iných krajín, iných ľudí. Opaľovať sa môžem doma pri zemiakoch, ako by povedala moja mamča.

Och, chýba mi Slovensko!

Preto som taká frustrovaná. Z tohto nič nerobenía, zo seba a hlavne z Michala. Frustruje ma výhľad na more, ktorý si musím neustále zakrývať, pretože mi slnko ťahá oči tak, že sa mi do nich tlačia slzy. Frustruje ma tá trojica báb, ktorá vedľa mňa nečinne leží alebo prevracia stránky módnych časopisov. Frustruje ma, že som frustrovaná, a to, že moja



mysel' nedokáže odpočívať, a tak myslí na kraviny, ako napríklad prečo ma sem zavolať. Stále sa mi to prehráva v hlave ako zlý americký film.

Bola som na návšteve u jeho sesternice, ktorej som jedno leto opatrovala detičky, a odvtedy sme sa my dve stali priateľkami. Často sa navštevujeme, no a raz, pri jednej z takýchto návštev, som spoznala Michala.

OK, priznávam, je úplne sexy. Má neskutočný nos a líčne kosti. A hlas. Och... A čo viac – jeho povaha je ospevovaná nepretržite hlavne jeho sesternicou. Musím uznať, že je z toho vymierajúceho plemena džentlmenov. Ešte párkrát sme sa potom stretli buď u Janky, alebo ma viezol do Bratislavy, kde som študovala a on pracoval. Nikdy sme sa nerozprávali osamote a nikdy nič viac ako slušné spoločenské frázy.

Takže si viete predstaviť moje prekvapenie, keď u Janky hovoril o tom, ako sa chystá na dvojtýždňovú plavbu po Egejskom mori so svojimi kamarátmi ako každý rok, no a teraz si tam každý z jeho priateľov niekoho berie, len on si nemá koho vziať, pretože každá, ktorej sa pýtal, už vtedy niečo má. A zrazu sa otočil na mňa.

„Ela, ty už máš nejaké plány?“

Ja na neho pozerám, akoby mi vyťal jednu výchovnú.

„A kedy presne?“ snažila som sa to uhrať.

„16. – 31. júla, možno až do 2. augusta.“

Do toho sa vložila Janka:

„Jasné, choď, Eli, prečo nie?“

Prečo nie? S kvázi cudzím chlapom na loď s úplne nekvázi cudzími ľuďmi? To nikto okrem mňa nevidí tú divnosť v tom celom?!

„Ak poviem áno, čo ma to bude stáť?“ Keď už tak, vyhovorím sa, že na to nemám.

„Ty by si fakt šla?“ opýtal sa Michal prekvapenejšie ako je normálne.

Tak do paže, buď chce, aby som tam šla, alebo nie. Nech sa rozhodne. Lebo toto fakt znelo, ako keby očakával všetko, len nie ‚áno‘.

„Nič! Jasné, že by tá to nič nestálo, budeš mojím hosťom,“ povedal.

Do paže!

A teraz tu sedím a snažím sa sústrediť na ‚Moje deti‘ od Šoltésovej. OK, nesnažím. Už trinásť raz čítam tú istú vetu. A stále neviem, o čom je. Namiesto toho sa začínam zas ľuťovať.

Dobre, trochu som dúfala, že v mojom vzťahovom živote sa prelomia ľady alebo, lepšie povedané, skončí doba ľadová. A že Michal...

Aj tak neviem, prečo som zas niečo čakala. Je rovnaký ako všetci ostatní. Nemala som nikoho už od strednej, a to je na dvadsaťtriročnú ženu naozaj, naozaj chudobná spomienka a zúfalá štatistika. Niežeby som žila v tlupe Amazoniek alebo viedla spolok envirofeministiek. Práve naopak. Mám to najsprostejšie srdce na svete. Vždy som sa musela hlúpo až nepochopiteľne sprostozamilovať do niekoho, kto ma považoval len za kamarátku/sestru/oboje/bratovu veľkú sestru/dievča, ktoré pomôže/poradí/uteší. A, samozrejme, som sa to dozvedela vždy tak po pol roku až roku a pol. Zabitý čas, čo vám poviem.

Každému som vždy dala srdce na dlani a oni ho tresli o zem, dobre po ňom poskákali, aby som si ho náhodou ne-

mohla dať dokopy príliš rýchlo, a s úsmevom naň fľusli ešte zopár symbolických chriachľov.

A tak som si povedala, že na každého chlapa kašlem a že sa nikomu už nedám. Dobre, porušila som to, ale posledný omyl bol najhorší zo všetkých. Takže už nikdy viac.

„Čo také tam kto napísal, že sa na tú knihu tak mračíš?“

Kokos, skoro som z kože vyskočila, keď sa nado mňa sklonil Michal. Pozeral mi do knihy ponad plece. A ja som okamžite znervóznela. Ani raz som sa pri ňom necítila uvoľnene, bezstresovo, normálne. Neviem, čo za vec to vyžaroval, ale ja som na to reagovala vždy ako nenormálna. Ale zas – čo mu na to odpoviete?

„Ale nie... nič také hrozné tam nie je,“ pozrela som hore na neho a musela som si zatieniť oči rukou, aby som mu videla do tváre.

Usmieval sa. Zjavne sa dobre zabával na tom, že sa neviem vykoktať.

„...len som sa zamyslela... Tá kniha je pekná...“

„Ahoj, Michal!“ ozvalo sa mi spoza chrbta.

Obrátila som pohľad späť ku knihe, aby som slobodne vyjadrila svoj názor na túto situáciu takým prevrátením očí, vďaka ktorému spoznám farbu svojho mozgu. Akože ja som veľmi tolerantný človek a rýchlo si nájdem nových priateľov, ale tieto baby tu... fakt nechápem. Dve blondínky a ryšavka - všetky opálené, akoby pochádzali z krajiny vychádzajúceho a nikdy nezapadajúceho slnka, našpúlené pery, že prisahám, som si o dvoch myslela, že akurát došli od zubára, u ktorého absolvovali kompletnú operáciu chrupu, tú isto dovzrgali a preto im tak navrela huba. Samozrejme, všetky práve vyšli z Playboya – chudé akoby došli z koncentráku, s prsiami, že

si na ne treba kúpiť, podľa ich vnútornej filozofie, tie najmenšie plavky, aby zakrývali aspoň bradavky. Jedine s tou ryšavkou Alicou sa dalo pokecať.

No vravím – ako púpava medzi ružami.

A stavím sa, že Michal svoje pozvanie oľutoval v momente, keď na mne ostali len plavky. Bože, no tak nie každá musí zapĺňať košíky veľkosti D, nemá plné pery a hnedú pokožku. Moja pokožka by bola uctievaná tak v Japonsku za najbelšiu belobu a riaditeľ vápenky sa hlási k môjmu otcovstvu. A dobre, nepočítam si rebrá, ale zas nič tragické. Teda ak si neľahnete vedľa tých troch modeliek. V ten prvý deň som mala pocit, že sa povraciam pri pomyslení, že by som tam mala s nimi stráviť ešte dva týždne. Ale keď tie grácie otvorili ústa, bolo mi hneď jasné, že som sa odsúdila prisoro. Mať v hlave len handry a verejne sa vystatovať titulom ‚zlatokopka‘ – takto naozaj dopadnúť nechcem.

Takže je zrejmé, že keď sa Laura (jedna z blondín) ozvala svojím afektovaným hlasom, mala som dosť. A čakať na Michalovu reakciu som v pláne nemala. Teda... plán sa zmenil v sekunde, keď si prisadol k mojim nohám na lehátko.

„Čau, Laura!“ povedal a v jeho hlase znel smiech.

„Nevidel si Martina?“ Jej akože priateľa, ale skôr to boli priatelia s výhodami. Alebo skôr len výhody pod rúškom predstieraného priateľstva.

„Bol vzadu,“ trhlo ma, keď sa mi to ozvalo bližšie pri uchu. Zas čítal cez moje plece. Čakala som, že Laura bude pokračovať alebo odíde, ale ona si znovu ľahla a zamumlala niečo ako:

„Aha, OK.“

Čo odo mňa chcel?

„Ak tá to zaujalo, môžem ti ju požičať,“ usmiala som sa pre seba, ale stále som upierala zrak na stranu 95. Či 98? Každopádne predstava, ako číta túto knihu s najväčším pohrúžením, bola smiešna.

On sa otvorene zasmial a odklonil sa.

„Nie, vďaka, ak to nie je detektívka alebo niečo záhadné, myslím, že by mi na to len padal prach.“

Samotný fakt, že číta, bol na sekundu prekvapujúci, no nemohla som sa zbaviť blbého pocitu, že sa mi díva na zadok. A to nie je nič, čo by som chcela, aby robil. Ale ak by som sa prevrátila na chrbát, bolo by to oveľa horšie. Už dávno som prišla na to, že chlapi sa nikdy u báb nepozerajú na niečo také ako je srdce alebo rozum, ale na zadok, prsia a potom to pokračuje u každého individuálne.

„Nie si hladná, Lastovička?“

Srdce mi vynechalo úder. Ako vždy, keď ma tak oslovil. Raz sme sa náhodou rozprávali o tom, že ma vídaval len na jar a v lete a potom som sa vždy kamsi na celú jeseň a zimu vyparila. Takže som ako lastovička. Zasmial sa. No a odvtedy ma nevolá inak ako Lastovička. Je to celkom... milé.

Otočila som sa a sadla si, zakrývajúc tak všetko, čo by malo byť pred ním zakryté.

„Neskutočne,“ usmiala som sa na neho. No konečne! Jedlo!

Postavil sa a ponúkol mi ruku, aby mi pomohol vstať. Keď to spravil v prvý deň, bola som červená ako socialistická zástava a, samozrejme, začala som si namýšľať. O dve sekundy ju podal aj ostatným babám a moja iskra zhasla skôr než by vôbec zasvietila. Takže teraz som ju len prijala a vstala som, prehodiac cez seba krátke bielo-modré šaty.

Kráčali sme palubou a pozorovali more.

„Neužívaš si to tu,“ povedal žmúriac do slnka.

To nebola otázka. Mala som mu teda na to odpovedať? A ak áno, čo teda? Vždy som bola úprimná, ale zdá sa mi nemiestne uraziť ho, keď ma sem vzal. Bola som mu vďačná, je to skvelá skúsenosť. Ale aj slepý by si všimol, že sa tu nudím ako poľský kolotočiar na rožňavskom jarmoku. A tak som mlčala. Pozrel na mňa spýtavo, či k tomu mlčaniu niečo ešte nedodám.

„Vieš...“ začala som a on zastal a otočil sa na mňa. Skvelé! Lebo som aj bez toho nebola dosť nervózna. Toto je prvý rozhovor, kedy mu mám – samému – povedať niečo, čo cítim a ako sa cítim.

„Niežeby som si to neužívala...“ Zdvihol prekvapene obočie a kútikmi úst mu trhlo, ako premáhal úsmev. OK, úprimnosť. „Ale sám vidíš, že ja sem akosi... nepatrím,“ pozrela som smerom k babám.

Aj on tam pozrel.

„To len kvôli nim si taká?“

Aká, preboha?! Pozrela som mu vyľakane do očí.

„Aká?“

„Pozri, Lastovička, poznám ťa ako dievča, ktoré dokáže rozprávať nepretržite dve minúty na jeden nádych.“

Pozrela som na zem a zistila som, že tie palubné dosky sú fakt staré. Červeň z líc mi stúpala až k ušiam. To malo byť čo teraz? Výčitka, kompliment či výsmech?

„A teraz si za celý čas povedala asi dve slová. A nemyslím si, že tie boli práve najúprimnejšie.“

Ako to vedel? Chcela som mu povedať, že to tak nie je, ale keď som sa na neho pozrela, nevidela som v jeho očiach

výsmech. Skôr to vyzeralo tak, že ho to mrzí. Otvorila som ústa a znovu ich zavrela. Došľaka!

„Keď ja v celodennom opalovaní sa nevidím zmysel,“ dostala som zo seba. No, aspoň dačo.

A on sa zrazu začal smiať. No ha-ha, to je skôr na zaplakanie.

„No, ani ja nie,“ dostal zo seba, keď sa dorehotal.

A aj keď som ten hlúpy úškrn potláčala, nakoniec som sa na neho musela usmiať. Vzal ma dole do podpalubia a najedli sme sa v tichosti.

\*

Noc bola krásna. Nebo posiate hviezdami od jedného kraja po druhý, celá polovica nočnej oblohy nás prikrývala svojím tmavým plášťom a diamantmi.

Stojím na konci lode opretá o zábradlie a hľadím na nebo. A moja bujná fantázia pracuje naplno. Raz som Rose, ktorá si toto nočné predstavenie vychutnáva na najväčšej lodi, aká bola kedy postavená, inokedy som pirát a niekde v diaľke hľadám svoj ostrov pokladov.

Dnes sa z tej tmy vynoril obrovský drevený koráb a s vŕzganím drevených lát sa hompáľa na šírych čiernych vlnách, ktoré si ho podávajú sem a tam. Do plachiet duje silný vietor, na sťažni povieva vlajka a tak ako teraz ja, neznámy moreplavec odetý v dlhom ošúchanom kabáte, štrimfliach a so zvláštnym klobúkom hľadá na hviezdy. Počíta a počíta. Zložité astrologické úkazy zapisuje sokolím perom a znova sa zahľadí hore.

„Ela!“

Kriste!!! Teraz rýchlo nasad' úsmev a otoč sa, Ela!

Otočila som sa. Kráčal ku mne Tóno – ľahko, z kroka na krok ako leopard, ktorý sa chce vrhnúť na svoju korisť. Oči mu zvláštne žiarili. Zas sa nadral. A k tomu bol škaredý ako kameň vrát-sa-späť princeznej Fantagiro.

„A čo ty tu tak sama?“

A čo ty taký idiot?

Nemyslíte si, on mal len taký výraz neskutočného neviatia s mačovskými očami a krátkymi strapatými hnedými vlasmi. Je to sviniar. Balič, záletník, retard. A to som vybrala len tie slušné tituly. Prišiel sem s Lilianou, ale vyprášiť už rad-radom opakovane všetky. Okrem mňa. Vlastne to robili všetci. Tieto orgie po západe slnka boli horšie ako japonský pornokanáľ. Po prvých dvoch nociach som zistila, že toto bol hlavný účel tejto plavby. Vyprázdňovať sa a naplňať sa – podľa pohlavia. Každý večer som trávila buď vo svojej kajute, ktorú som mala spolu s Lilianou a tá bola väčšinou fuč, a keď nebola, odišla som sem.

Teraz si myslíte, že som zrejme nejaká puritánka a odmietam sex. To vôbec nie. Ja to naopak považujem za skvelú vec. Ale grupácke orgie – ďakujem, nie. Pre mňa je to niečo viac. Ak sa s niekým vyspím, musí to byť preto, lebo mám toho človeka rada. Aj keď mi to strašne chýba. A práve teraz mi to chýba až neskutočne. Ale tento človek...

„Nič. Zabíjam čas a počítam hviezdy,“ povedala som rezignovane. Nemienila som byť na neho hneď hnusná, keď som videla, že sa tak dobre doriadil. Zase.

„Fúha, romantika,“ žmurkol na mňa. Bože, podajte mi vedro, nech sa tam môžem vygrcať.

„Áno... ja a moje druhé ja si to úplne užívame,“ odsekla som, otočila som sa späť k vlnám a prevrátila som očami.



„Prečo sa od nás stále oddeľuješ?“ spýtal sa hlasom koketného alfa samca. No snaž sa ďalej, môj.

„Lebo nemienim byť súčasťou vašich pornografických seáns,“ odvrkla som a želala si, aby už vypadol.

Zasmial sa potichu a príliš blízko môjho pravého ucha. Obe jeho ruky pevne zovreli zábradlie z oboch strán okolo mňa a uzavrel ma tam. Cítila som jeho hnusný dych plný nejakého smradľavého alkoholu alebo skôr kombinácie niekoľkých druhov. A potom sa zozadu na mňa pritlačil. Preboha! Tak toto bolo moc!

„Prestaň sa tu hrať na takú nedobytnú feministku!“

Debil!

Otočila som sa a zabíjala ho pohľadom.

„Pusti ma a vypadni!“ povedala som chladne a len s poriadnou dávkou šťastia sa mi nezlomil hlas. Nie, nie som hrdinka, dostala som poriadny strach.

Naklonil sa ku mne a ja som sa uhla len sekundu predtým, ako by ma stihol pobožkať.

„Kurva, ty ma vzrušuješ,“ začal mi doslova dýchať na krk a znovu sa na mňa pritlačil, čo mi len dokázalo pravdivosť jeho slov.

Snažila som sa ho odtlačiť, ale som len žena, prepána! Nemám toľko sily ako chlap!

„Daj mi pokoj! Si odporný!“

„Zato ty si úplne sexy v týchto šatách. Bože, Ela... chcem ťa. Poď so mnou.“

Začala som panikáriť. Zvažovala som kričanie o pomoc. Studené zábradlie ma bolestivo tlačilo do chrbta a bála som sa, že spadnem cez palubu a do toho mi jeho sprostá úchylná ruka vysúvala moje tmavomodré šaty čoraz vyššie.

„Nechaj ma!“ zakričala som mu do ucha. Ale on sa len trhol a ďalej ma pevne zvieral.

„Pusť ju!“ ozval sa Michalov hlas a ja som ho uvidela ponad Tónovo plece. Skoro som sa rozplakala od radosti.

Tóno ma pustil a nechal ma tak. O krok odstúpil.

„Kľud, brácho,“ otočil sa na Michala, no ten pozeral na mňa. „No tak som čo-to popil... nechal som sa uniesť. Pozri na ňu, vyzerá neskutočne sexy,“ povedal, hodil rukou smerom ku mne a žmurkol na mňa. Retard.

V pohode, pozerajte sa na mňa ako na šľapku v amsterdamskom výklade! Michal zo mňa neodtrhol zrak a ja som sa cítila ako nahá.

„Lili ťa hľadá,“ povedal a konečne pozrel na Tóna.

„OK, idem,“ povedal a otočil sa ešte na mňa. „Keby si si to rozmyslela, príď.“

Otočila som sa k vlnám skôr ako by mi jeden z nich uvidel v očiach slzy. Dobre, teraz si nemyslíte, že som trafená a zvrátená. Ale prišlo mi to ľúto. Pravdu povediac – takú som mala na to chuť, ale keby tak nesmrdel, nemyslel len na seba, nemal by ten idiotský ksicht a nebol to on... a netisol ma na to sprosté zábradlie!

Nikdy mi nikto nepovedal, že som sexy a nikdy ma nikto tak nechcel. Fajn, bolo by to otrasné a isto by ma odkopol, ak by si vôbec na niečo pamätal, alebo by mu to bolo jedno, hlavne nech by bol on spokojný a potom by odišiel za inou.

Bolo by to celé zle... ale teraz to tiež nie je bohviečo. Po líci mi stiekla slza.

„Si v poriadku, Lastovička?“ opýtal sa Michal a oprel sa o zábradlie vedľa mňa. V jeho pohľade bolo ospravedlnenie a obavy.

„V pohode,“ pozrela som späť do čiernych vôd.

„Mrzí ma to.“

„Nemusí. Som v pohode.“

Vzdychol si a sklonil hlavu.

„Lutuješ, že som vás vyrušil?“ pozrel na mňa a v hlase mal istotu, že odpoviem nie.

Mlčala som. Oprel sa bokom o zábradlie.

„Lutuješ to?“ prižmúril oči a sledoval ma. A čakal na odpoveď.

Vzdychla som si.

„Nie. Ďakujem za to... vyrušenie,“ sklonila som hlavu a odvrátila sa od neho.

„Veľmi ti ublížil?“ Bola to v jeho hlase panika?

„Nie, vôbec nie.“ No zase *vôbec* to nebolo.

„Tak prečo si smutná?“

Prečo to jednoducho nenechá tak? Mám takto blízko k tomu, aby som trápne hystericky vybuchla a povedala niečo, čo budem ľutovať. A on ma tlačil k hrane.

„Ela, prosím ťa, povedz mi, čo ti je,“ otočil si ma k sebe a vtedy sa mi po líci skotúlala ďalšia slza. Zotrel ju. Došľaka, prečo je tu on?! „Prosím...“

To bola posledná kvapka. Ale nechcela som sa mu tu teraz rozrevať. Nepotrebujem jeho ľútosť. A tak som začala kričať. Veľmi...

„A čo chceš vedieť, Michal? Že ma štuje to, že jediný, kto mi povie, že som sexy, je nadržaný retard? Že chlap musí byť namol, aby po mne túžil? Že ma totálne frustruje to, že naposledy o mňa zakopol spolužiak na strednej a ani tomu som nebola dosť dobrá na to, aby mi bol verný?“ Ani som sa nestihala nadychovať. A keď to išlo von, tak už všetko. „Ja

viem, že som naivná a staromódna a bláznivá. Ja viem, že nie som pekná ani múdra, ani dosť dobrá pre nikoho a nikto o mňa neoprie ani bicykel. A ľudia trávia svoj voľný čas neustálym dokazovaním, že to tak je. Ale aj ja by som niekedy chcela niekomu chýbať, aj ja by som chcela, aby sa o mňa bál aj niekto iný ako moji rodičia, aj ja chcem, aby na mňa niekto myslel, aby ma mal niekto rád. Ale nie, ja som vždy dosť dobrá vtedy, keď niekto niečo potrebuje od kamarátky, keď potrebujú rameno na vyplakanie alebo sestru. Vždy je to tá istá pesnička so zrejme chytľavým refrénom - „Ela, si milá, ale ostaňme kamaráti.“ Čo som ja stroj? Nemám city?“

Nadýchla som sa, otočila sa mu chrbtom a začala som si oboma rukami prudko utierať mokrú tvár. Celý čas tam nepohnuto stál a pozoroval ma.

Chcela som utriať tie emócie, ale nemohla som sa dať dokopy.

„A teraz...“ pokračovala som stále jemu otočená chrbtom. „Keď mi bolo ponúknuté... keď ma konečne niekto chcel... keď som konečne mohla prvýkrát...“ Došla, príliš veľa informácií!

Michal sa mi dotkol ruky a jemne, aj keď presvedčivo si ma otočil k sebe. Prekvapenie a úplné zmätenie mu kričalo z očí.

„Ty si ešte stále...?“

Zatvorila som oči. Jasný, to je jediné, čo počul. A ako by to vôbec mohol pochopiť niekto na tejto lodi, ktorá sa hemží pornohviezdami?

„Pozri na mňa, Lastovička!“ požiadal. Otvorila som oči, ale pozrela som niekam na zem. „Ako je to možné?“ nechápal.